

Indkomster er Udtryk for, at Antallet af næringsdrivende paa disse forskellige Omraader er alt for stort, men Lovgivningsforanstaltninger til at begrænse dette Tal tror jeg dog ikke vi kan tænke paa at komme ind paa. Jeg er fuldkommen paa det rene med, at denne Statistik, saaledes som ogsaa Departementet har udtalt, er af den Art, at man ikke tør drage alt for sikre Slutninger af den; men de Hovedretningslinier til Bedømmelse af Problemet, som jeg her har peget paa, tror jeg dog ganske klart fremgaar af de Tabeller, her er opstillet, og det er da det Hovedindtryk, som har fæstnet sig hos mig, at Flertallet af Personer, som driver selvstændig Handel, har ret beskedne Gennemsnitsindtægter, som neppe synes at nødvendiggøre Etableringen af en Lovgivning af den Karakter, som her foreligger.

Men jeg gentager, at dermed vil jeg ikke paa nogen Maade have sagt, at der ikke findes Organisationer paa dette Omraade, Sammenslutninger og Aftaler, som er af det onde, og som man bør skaffe Midler til at undlive, saa snart de dukker op paa Overfladen, saa saare de bliver synlige i deres Virkninger; men det er netop ogsaa det, vi i vort Forslag tager Sigte paa.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var saa inde paa at skildre en Række Problemer i Forbindelse med Forholdet mellem Avance og Arbejds løn paa forskellige Omraader og kritiserede en Række Forhold paa Grundlag af Opgivelser, som det ærede Medlem var kommet i Besiddelse af. Deri skal jeg ikke følge ham. Jeg vil ikke bestride Rigtigheden af de Opgivelser, det ærede Medlem her har fremsat, det er højst sandsynligt, at de er rigtige, men det ærede Medlem har jo paa den anden Side ogsaa erkendt, at hele dette Spørgsmaal: Brutto-avance sammenstillet med Lønydelsen, er af en ganske anderledes kompliceret Karakter end det, der finder sit Udtryk i blot at betragte to Tal, man stiller overfor hinanden. Jeg har set, hvorledes det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Hovedorgan her i København, „Social-Demokraten“, gennem lang Tid har indeholdt en Række Artikler, hvori der foretoges Sammenstillinger mellem Arbejds løn og Brutto-avance, hvoraf man søgte at drage en hel Række Slutninger, som til syvende og sidst kun kan være af ophidsende Karakter, kun kan være egnet til at uddybe Skellet mellem Samfundsklasserne, men som ikke har nogen reel Værdi, og det erkendte det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gennem de sidste

Bemærkninger, som han fremsatte her fra denne Plads.

Denne Erkendelse burde være kommet det ærede Medlem i Hu paa et lidt tidligere Tidspunkt under hans Tale. Han vilde da ikke have haft den Interesse, som for ham syntes at knytte sig til en Fremførelse af disse Talsammenstillinger mellem Arbejds løn og Brutto-avance, som i Virkeligheden intet betyder. Thi det ærede Medlem erkender jo, at det er det forbrugende Publikum, som i allerhøjeste Grad selv medvirker til, at Avancen maa være saa stor, som den er mange Steder. Som det ærede Medlem har sagt, kræver man et Udstyr af Udsalgslokaler, som er overordentlig kostbart, man kræver et stort Antal af ekspederende Personer for at undgaa Ventetid, hvad der ogsaa i høj Grad belaster den vedkommende Forretnings Lønbudget, man kræver Udbringning af selv de mindste Vareposter, saaledes som det ærede Medlem har skildret. Det er virkelig, for at kunne sammenholde Avancen med den Løn, som erholdes ved Forfærdigelse af den enkelte Vareenhed, nødvendigt at trænge til Bunds i Problemet i dets Almenhed, før man overhovedet er i Stand til at fælde nogen Dom. Det er det, „Social-Demokraten“ i sine Artikler har undladt, og derfor er de som Belysning af Problemet værdiløse, det samme, som det ærede Medlems Sammenstillinger i den Tale, han nylig holdt, ogsaa er.

Men det er erkendt fra alle Sider, og det er noget, vi alle føler i det daglige Liv, at der er her i Landet et Prisproblem, som har en afgjort Forbindelse, ikke med usunde og almenskadelige Forhold indenfor Produktionen og Omsætningen i det hele taget, i alt Fald ikke nær i samme Grad, som det har Forbindelse med hele den Deflationsperiode, vi nu gennemlever, og hvis største Vanskelighed er en Følge af en vis Træghed, som ganske naturligt i første Række maa give sig Udtryk i Detailomsætningen, og som i ganske særlig Grad hænger sammen med hele Lønproblemet, hele Lønssystemets Stivhed herhjemme. Lønningernes Uforanderlighed: at de igennem Maaneder kan opretholdes uden Hensyn til Lønnens Købevne, ja, gennem Aar kan opretholdes ved Organisationernes Magt og støttet ved vidtgaaende offentlige sociale Foranstaltninger, er naturligvis egnet til at gøre Prisbevægelsen langsommere baade i opadgaaende og i nedadgaaende Retning; thi i Detailpriserne indgaar jo paa mangfoldige Omraader Lønelementet, dette taget i dets Almindelighed, ikke blot Arbejds lønninger, men Lønninger